

МАЛЪКЪ СЪЧКО

Разлюти се малъкъ Съчко
снѣжни облаци размѣта,
где когото стигне щипе,
вий и чука по стѣклата.

Тананика, стене, свирѣ
по покриви и комини.
Трупа снѣгъ по планинигъ,
по хълмове и долини.

Слънчо кротко го погали
и му викна съ топълъ гласъ:
— Що сж, Съчко, тия хали,
що е този студъ и мразъ?

Пролѣтъта изпрати вече
първи поздравъ, първо цвѣте,
ранобудното кокиче
вижъ, цвѣти подъ снѣговетъ! —

Съчко сети смъртна трѣпка,
страхъ и сълзи въвъ очигъ,
вечъ на царството му ледно,
той разбра, че свършватъ днитъ.

Сепна се и бързо скочи,
яхна коня си крилати —
и въ дънъ горигъ скри се,
въ своигъ ледени палати.

Георги Костакевъ

ФЕВРУАРИЙ

Надъ горигъ,
край рѣкитъ,
Февруарий пакъ лудѣй
и въ полята,
по земята,
сухи клонища люлѣй.

Ту се спира
и въ немира
пакъ отново завилнѣй.
Гдето мине
край комини
жаловити пѣсни пѣй.

Викъ надава,
отминава,
надъ селата полети
и децата
отъ махлата
гони съ ледени стрели.

Георги Хрусановъ